

8) Jak se staví tank

Opatrně nahlédnu do pokoje. Martin právě ukazuje dvouletým trojčatům, jak si udělat z beden klouzačku. Dá se po ní jezdit po zadku i po bříše. Jirka se svou zbrklostí se hrne za starším bráškou a obě holky za ním. Kloužou se hned za sebou a končí to velkým zamotaným klubkem. Naslouchám jejich halasu a smíchu a je mi dobře. Snažím se nemyslet na tisíc a jednu možnost, která by mohla přervat tuhle tenkou nitku štěstí, lásky a života. Můj strach má podobu bomby, padající na naše město, podobu klíštat, která si v létě nosíme z lesa, podobu brzdícího auta, podobu nedořešeného zábradlí před pětimetrovou hloubkou, kde si děti tak rády hrají... A přece to ještě není ani pět let, co jsem se smála nekonečným obavám své maminky.

Záplavou smíchu najednou pronikne Jiříkův pláč.

„Ona ho Hanka strčila a Jirka upad,“ zvěstuje mi hned Martin. Zuzka chodí za bráškou, nesměle ho hladí a domlouvá mu řečí, které rozumí jen oni sami. Jirkovi není utěšování po chuti a sestřičku zlostně odhání. Pak mu Hanka přinese dudlík, Zuzka kapesník a mladý pán se usadí se zarputilým výrazem do rohu u skříně. Za malou chvíli se oklepe a všechno začíná znovu.

Venku se už stmívá. Rozsvěcují v dětských pokojích a nepořádek v tom světle vyskakuje jak čertík z krabičky.

„Mámó...“ Tak tohle volání jsem teď týden neslyšela a byla to pohoda. Dnes se Martin vrátil od babičky a v celém bytě je to rázem znát.

„Mámo, pojd' je zahrnat do jejich pokoje.“

„Sám jsi je do svého pokoje pustil, tak si teď s nimi sám porad.“

Zvědavě natahuji uši, jak se se svými mladšími sourozenci dohodne.

„Honem běžte do svého pokoje. Už tu, Hanko, nic neroz-

tahuj. Vem si panenku a už běž! Tak pojď, Zuzko.“
Někdo z malých tam ještě chvilku pofňukává. No vida. Když chce, umí to. Vracím se do kuchyně připravit mrňatům večeři o dvou chodech. Jirka tvrdě vyžaduje kaši, Zuzka ji odmítá. Za chvíli přijde táta a nachystá večeři pro nás a pro Martina.

„Mámó...“ Moje nervová soustava červeně zabliká. Nějak jsem si za ten týden odvykla.

„Mámo, pojď se podívat...“

„Teď nemůžu, Marto, přines mi to ukázat sem.“ Vítězoslavně přináší cosi ze stavebnice. Je to bedna s přečuhující kostkou.

„Podívej, mámo.“

„No, postavil jsi to pěkně, ale co to je?“

„No přece tank.“

„Aha,“ říkám s nejistým úsměvem.

„Podívej, mámo, tady má světýlko. A víš proč?“

„Ne.“

„No přece aby nikoho nezastřelil, když je tma.“ Míchám kaši a vůbec nemám chuť poučovat svého syna o skutečném poslání tanků. Určitě by pak následovalo „proč“, na které bych neuměla odpovědět.

„Mámo, já jsem ti taky udělal tank.“

„A nezabije někoho?“

„Tak počkej, já mu přidělám světýlko...“

Držím svůj tank a Martin hledá malou červenou kostičku. Za oknem se rojí stále víc a víc světél velkoměsta. A mě napadá takový pohádkový obraz: Otočím vypínačem – cvak – a Martinovo červené světýlko se rozsvítí ve všech lidských srdcích.